

Poglavlje 1

Do svoje dvadesete godine Emma Gladstone naučila je nekoliko teških životnih lekcija. Prinčevi iz bajki nisu uvijek onakvi kakvima se čine. Sjajni su oklopi izašli iz mode nakon križarskih ratova. A ako su vilinske kume uopće postojale, njezina je kasnila nekoliko godina.

Djevojke su, najčešće, morale same sebe spašavati. Tako je bilo i ovog poslijepodneva.

Pred njom se ukazala rezidencija Ashbury koja je zauzimala čitavu jednu stranu modernog trga Mayfair. Elegantna. Ogromna. Zastrašujuća.

Progutala je knedl. Može ona to. Jednom je sama, pješice, došla do Londona usred ciče zime. Odbila je podleći očaju ili gladi. Našla je posao i stvorila sebi novi život u gradu. Sada, šest godina poslije, prije bi progutala svaku iglu iz krojačke radionice mada-me Bissette nego što bi otpuzala natrag ocu.

U usporedbi sa svim tim, što je bilo kucanje na vrata jednog vojvode? Pa, ništa. Baš ništa. Trebalo je samo skupiti hrabrost, proći kroz ulazna vrata od kovanog željeza, uspeti se granitnim stubama – zaista, bilo ih je svega stotinjak – i pozvoniti na ogromna, bogato izrezbarena vrata.

Dobar dan. Ja sam gospođica Emma Gladstone. Došla sam vidjeti tajanstvenog vojvodu od Ashburyja koji se nikad ne pojavljuje u javnosti. Ne, nismo se upoznali. Ne, nemam posjetnicu. Nemam ništa, stvarno. A sutra možda neću imati ni dom, ako me ne pustite unutra.

O, Bože. Ovo nikako neće uspjeti.

Šmrcnuvši, okrenula se od željeznih vrata i napravila deseti krug na trgu, mašući golim rukama ispod ogrtača.

Morala je pokušati.

Zatim je prestala šetkati simo-tamo, okrenula se prema vratima i duboko udahнула. Oglušila se o mahnito lupanje svoga srca.

Nije imala više vremena. Nitko joj nije priskakao u pomoć. Više nije smjela oklijevati, morala je ući.

Priprema. Pozor. Sad.

Za stolom u knjižnici Ashbury je začuo neuobičajenu zvonjavu.

Da nije možda u pitanju zvono na vratima?

Evo ga opet.

To jest bilo zvono na vratima.

Još gore, bilo je to zvono na njegovim vratima.

Prokleti tračevi. Nije bio u gradu ni nekoliko tjedana. Zaboravio je da londonske glasine putuju brže od metka. Nije imao vremena ni strpljenja za bilo kakva zabadala. Tko god da je to bio, Khan će ga otpraviti doma.

Umočio je pero i nastavio pismo svojim nesavjesnim advokatima.

Ne znam šta ste dovraga radili proteklih godinu dana, ali moja je poslovna situacija žalosna. Odmah otpustite upravitelja imanja u Yorkshireu.

Recite arhitektu da želim vidjeti planove za novi mlin, i to želim jučer! I morate se što prije posvetiti još jednom pitanju.

Ash je oklijevao s perom u zraku. Nije mogao vjerovati da će uistinu staviti te riječi na papir. Ali koliko god da je strahovao od toga, morao je. I tako je napisao:

Treba mi žena.

Pretpostavljao je da treba iznijeti svoje zahtjeve: žena u reproduktivnoj dobi i uglednog roda, kojoj je hitno potreban novac, spremna dijeliti krevet s užasom od muškarca prepunim ožiljaka.

Ukratko, neka očajna.

Bože, kako depresivno. Bolje da se zadrži na jednoj rečenici.

Treba mi žena.

Na vratima se pojavio Khan. „Vaša milosti, oprostite što vas prekidam, ali traži vas jedna mlada žena. U vjenčanici.” Ash pogleda u batlera, pa spusti pogled na riječi koje je upravo napisao. Zatim opet pogleda batlera.

„Pa, to je uistinu neobično.” Možda njegovi odvjetnici nisu bili beskorisni kao što je mislio. Ispustio je olovku i jednu čizmu naslonio na stol, zavalivši se u sjenu. „Svakako, uvedi je unutra.”

Mlada žena u bijelom ušetala je u sobu.

Čizma mu je skliznula sa stola. Nagnuo se unazad i udario u zid, i zamalo pao sa stolice. List papira pao je s obližnje police i nježno sletio na pod poput pahulje.

Bio je zaslijepljen.

Ne njezinom ljepotom – iako je pretpostavio da bi mogla biti lijepa. To nije bilo moguće prosuditi. Njezina haljina bila je zapanjujuće čudovišna, ukrašena brojnim biserima, čipkom, briljantima i perlama.

Blagi Bože. Nije navikao biti u istoj prostoriji s nečim odbojnim od vlastitog izgleda.

Oslonio se desnim laktom na rukohvat stolice i podignuo vrhove prstiju do obrva, prikrivajući ožiljke na licu. Prvi put nije štitio osjećaje nekog sluga, pa čak ni vlastiti ponos. Štitio je sebe od... od *toga*.

„Žao mi je što vam se namećem na ovaj način, vaša milosti”, reče mlada žena, pogleda uprtog u okomitu šaru perzijskog tepiha.

„Iskreno se nadam da vam je žao.”

„Ali vidite, prilično sam očajna.”

„To mi je jasno.”

„Moram biti plaćena za svoj rad, i to smjesta.”

Ash je zastao. „Vaš... vaš rad.”

„Ja sam krojačica. Sašila sam ovo” – spustila je ruke niz svileni užas – „za gospođicu Worthing.”

Za gospođicu Worthing.

Ah, ovo je počinjalo imati smisla. Grozota od bijelog satena bila je namijenjena Ashovoj nesuđenoj nevjesti. U to je mogao povjerovati. Annabelle Worthing je oduvijek imala užasan ukus – kako u vezi s haljinama, tako i u vezi s budućim muževima.

„Kad ste raskinuli zaruke, nije ni poslala po vjenčanicu. Kupila je svilu, čipku i sve to, no uopće nije platila rad. A to znači da ja nisam plaćena. Pokušala sam doći do nje, ali bezuspješno. Moja pisma njoj i vama ostala su neodgovorena. Mislila sam, ako se pojavim ovako” – raširila je slojeve bijele haljine – „nećete me moći ignorirati.”

„Glede toga imate potpuno pravo.” Čak mu se i netaknuta strana lica iskrivila. „Blagi Bože, kao da je eksplodirala trgovina dra-perijama, a vi ste bili prvi na udaru.”

„Gospođica Worthing je željela nešto prikladno za vojvotkinju.”

„Ta je haljina”, odgovorio je, „prikladna za luster u nekoj umobolnici.”

„Pa, vaša nesuđena je imala... neobične zahtjeve.”

Nagnuo se naprijed u svojoj stolici. „Nisam u stanju ni odmjeriti cijelu tu tvorevinu. Izgleda kao povraćotina nekog jednoroga. Ili krzno neke snježne zvijeri za koju se priča da hara po Himalaji.”

Usmjerila je pogled prema stropu i očajnički uzdahnula.

„Što?” zgroženo je upitao. „Nemojte mi reći da se *vama* sviđa.”

„Nije važno odgovara li mojem ukusu, vaša milosti. Bez obzira na to, ponosim se svojim ručnim radom, a ovu sam haljinu izrađivala mjesecima.”

Sada, kad je šok zbog odvratne oprave splasnuo, Ash je obratio pozornost na mladu ženu koju je ta oprava progutala.

Uistinu je krasila tu haljinu.

Put: snježnobijela. Usne: ružine latice. Trepavice: guste i crne. Kralježnica: čelična.

„Samo ovaj vez... Izrađivala sam ga tjedan dana da bi bio savršen.” Preletjela je rukom po izrezu haljine.

Ash je pratio putanju koju su prelazili vrhovi njezinih prstiju. Nije vidio nikakav vez. On je muškarac; vidio je samo grudi. Nježne, privlačne grudi stisnute tim mučeničkim steznikom. Uživao je u njima gotovo jednako kao i u njezinom odlučnom držanju koje ih je podizalo visoko.

Podigao je pogled, odmjeravajući njezin dugi vrat i obilje kestenjaste kose svezane u punđu. Bila je to uglađena, suzdržana frizura zbog koje bi muškarca svrbjeli prsti od želje da počne izvlačiti te ukosnice, jednu po jednu.

Saberi se, Ashbury.

Sigurno nije bila tako lijepa kao što se činila. Nema sumnje da joj je kontrast s odvratnom haljinom išao u prilog. Nadalje, već je neko vrijeme živio u samoći. Da, i o tome se radi.

„Vaša milosti”, nastavila je, „spremište za ugljen mi je prazno, u ostavi je ostalo nekoliko pljesnivih krumpira, a tromjesečnu stannarinu moram platiti danas. Vlasnik je zaprijetio da će me izbaciti ako ne platim puni iznos. Moram naplatiti svoj rad. Ovoga časa.” Ispružila je ruku. „Dvije funte i tri šilinga, molim lijepo.”

Ash je prekrizio ruke na grudima i zapiljio se u nju. „Gospođice...?”

„Gladstone. Emma Gladstone.”

„Gospođice Gladstone, izgleda da ne razumijete cijelu situaciju s vojvodom koji izbjegava društvo. Trebali biste biti uplašeni,

ako ne i užasnuti. Ipak, u vašem ponašanju uočavam zapanjujući nedostatak kršenja ruku i bilo kakvog drhtanja. Jeste li sigurni da ste samo krojačica?”

Podigla je ruke dlanova okrenutih prema njemu. Na vrhovima njezinih prstiju ukazali su se zacijeljene posjekotine i žuljevi. Uvjerljivi dokazi, Ash je morao priznati. Ipak nije bio sasvim uvjeren.

„Pa, nemoguće je da ste rođeni u siromaštvu. Previše ste samouvjereni i rekao bih da imate sve zube. Pretpostavljam da ste u ranjivom dobu ostali siročić, na posebno jeziv način.”

„Ne, vaša milosti.”

„Ucjenjuju li vas?”

„Ne”, procijedila je.

„Uzdržavate gomilu napuštene djece, a istovremeno vas ucjenjuju?”

„Ne.”

Pucnuo je prstima. „Znam. Vaš otac je žrtva. U dužničkom zatvoru. Ili troši novac za stanarinu na džin i kurve.”

„Moj otac je vikar. U Hertfordshireu.”

Ash se namršti. To nije imalo smisla. Vikari su ugledna gospođa. „Kako to da kći jednoga uglednog čovjeka uništava svoje prste radeći kao krojačica?”

Konačno je u njezinu držanju uočio bljesak nesigurnosti. Dotaknula je mjesto iza ušne resice. „Ponekad život krene neočekivanim tijekom.”

„Dakle, *ovo* je bilo ozbiljno ublažavanje istine.”

Fortuna je bila bezdušna vještica koja vječito iščekuje mjesečnicu. A Ash je to jako dobro znao.

Okrenuo se u stolici i posegnuo za sefom iza stola.

„Žao mi je.” Spustila je ton. „Sigurno vam je teško pao raskid zaruka. Gospođica Worthing je djelovala kao ljupka mlada žena.”

Brojao je novac u ruci. „Ako ste proveli imalo vremena s njom, znate da to nije istina.”

„Onda je možda bolje što se niste oženili njome.”

„Da, dobro je što sam uništio lice prije vjenčanja. Kakva bi to nesreća bila da sam čekao da se najprije vjenčamo.”

„Uništiti? Vaša milosti, oprostite što ću to reći, ali ne može biti *toliko* loše.”

Zatvorio je sef. „Annabelle Worthing se očajnički željela udati za čovjeka s titulom i bogatstvom. Ja sam vojvoda i bezbožno sam bogat. Ipak me je napustila. Da, *toliko* je loše.”

Ustao je i okrenuo svoju uništenu stranu prema njoj, pruživši joj jasan pogled, bez prepreka. Njegov stol se nalazio u najtamnijem kutu sobe s namjerom. Teške baršunaste zavjese uglavnom su sprječavale prolazak sunčeve svjetlosti. Ali ožiljci strašni poput onih koje je nosio? Ništa osim potpunog mraka nije ih moglo zakloniti. Komadi tkiva koji su izbjegli plamenu bili su samo još više unakaženi – najprije kirurškim nožem, a zatim, u paklenim tjednima nakon toga, groznicom i gnojem. Od sljepoočnice do kuka, desna strana njegovog tijela predstavljala je bijesnu bitku ožiljaka i opekлина od baruta.

Gospođica Gladstone je utihnula. Njoj u prilog, nije pala u nesvijest, nije se ispovraćala, niti pobjegla vrišteći – a to je bila ugodna promjena u odnosu na uobičajene reakcije.

„Kako se to dogodilo?” upitala je.

„Rat. Sljedeće pitanje.”

Nakon nekog trenutka, tiho je upitala: „Mogu li dobiti svoj novac, molim vas?”

Pružio je ruku nudeći joj novac.

Posegnula je za njim.

Sklopio je prste preko novčića.

„Kad mi date haljinu.”

„Molim?”

„Ako platim vaš rad, pošteno je da dobijem haljinu.”

„Zašto?”

Slegnuo je ramenima. „Nisam još odlučio. Mogao bih je pokloniti domu umirovljenih opernih plesačica, ili pustiti da potone na

dno Temze jeguljama na radost. Objesiti je preko ulaznih vrata da otjeram zle duhove. Mnogo je mogućnosti.”

„Ja... vaša milosti, mogu je isporučiti sutra. Ali moram dobiti novac danas.”

Coknuo je. „To bi bio zajam, gospođice Gladstone. Ja se ne bavim posuđivanjem novca.”

„Želite haljinu sada?”

„Samo ako sada želite novac.”

Uperila je svoje tamne oči u njega, pogledom ga optužujući za najgoru moguću podlost.

Slegnuo je ramenima. Imala je pravo. Kriv je.

Bilo je strašno pukim slučajem biti unakažen na bojnopolju. Nije imao koga okriviti, nije se mogao osvetiti. Ostala je samo dugotrajna gorčina koja ga je tjerala da se okomljuje na sve u blizini. Oh, nije on bio nasilan – osim ako bi netko to zaista, zaista zaslužio. S većinom se samo perverzno zadovoljavao time što je bio užasno naporan.

Ako već mora *izgledati* kao čudovište, može i uživati u toj ulozi.

Nažalost, ova je krojačica odbila ulogu preplašenog miša. Ništa što je rekao nije je ni najmanje uznemirilo, a ako još nije pobjegla, prestravljena, vjerojatno nikada i neće.

Svaka joj čast.

Spremao se predati novac i zahvalno reći zbogom i njoj – i toj haljini.

Prije nego što je stigao, ona je odlučno uzdahnula. „Dobro.”

Ruke su joj poletjele prema rubu haljine. Počela je oslobađati niz kukica skrivenih u šavu steznika. Jednu po jednu. Čim je olabavila prsluk, njezine su se stisnute grudi opustile do svoje prirodne punoće. Rukav joj je pao s ramena, otkrivajući tanašno platno donje haljine.

Pramen tamne kose se oslobodio i poljubio joj rame.

Isuse i Marijo.

„Prestanite.”

Ukipila se i podigla pogled. „Da prestanem?”

Nečujno je opsovao. *Ne pitaj me dvaput.* „Prestanite.”

Ash je jedva mogao vjerovati da je uspio to jednom izgovoriti. Bio je na rubu privatne erotske predstave po cijeni od dvije-tri funte. Znatno više od uobičajene cijene, ali jeftino za ovako lijepu djevojku.

Da ne spominjemo, bila je kći vikara. Oduvijek je maštao o razvratu sa vikarovom kćeri. Pa, tko nije? Međutim, nije bio toliko poremećen da bi to postigao iznudom.

Padne mu nešto na pamet. Možda – samo možda – ipak može ispuniti tu fantaziju, na drugi, nešto manje bezdušan način. Promatrao je Emmu Gladstone iz novog kuta, razmišljajući o onom popisu zahtjeva u svom pismu koje je prekinula.

Mlada je i zdrava. Obrazovana. Potječe iz gospodске obitelji i spremna je skinuti se pred njim.

Što je najvažnije, očajna je.

Ona bi to učinila.

Zapravo, ona bi zaista poslužila.

„Imate izbor, gospođice Gladstone. Mogu vam platiti te dvije funte i tri šilinga.”

Spustio je hrpu novčića na stol. Gladno je zurila u njih.

„Ili vas”, nastavio je, „mogu učiniti vojvotkinjom.”